

Sygnatura akt VIII C 1420/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Tomasz Kalsztein

Protokolant stażysta Anita Dębowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. M. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 550,85 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 518,06 zł (pięćset osiemnaście złotych sześć groszy) od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego D. M. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1420/17

UZASADNIENIE

W dniu 17 listopada 2016 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu D. M. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 595,63 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 560,18 zł od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy o rachunek (...) nr (...). Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił zadłużenia w łącznej kwocie 595,63 zł, na którą składają się: należność główna – 560,18 zł oraz odsetki – 35,45 zł.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3v.)

W dniu 3 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu D. M. zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości, ponadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 4 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wnieście sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4, sprzeciw k. 6-7v., postanowienie k. 9)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał pierwotne stanowisko w sprawie. Uzupełniająco wyjaśnił, iż na mocy zawartej umowy pozwanemu przysługiwał do wykorzystania debet w wysokości 4.800 zł, na poczet którego pozwany był obowiązany uiszczać określonych wpłat.

(odpowiedź na sprzeciw k. 23-24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2003 roku pozwany D. M. zawarł powodem umowę kredytu odnawialnego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, na mocy której bank udzielił posiadaczowi rachunku kredytu odnawialnego na bieżące potrzeby w formie limitu kredytowego w kwocie 4.800 zł. Posiadacz rachunku był uprawniony do wykorzystywania limitu w całości lub w części oraz do wnoszenia systematycznych wpłat środków pieniężnych na rachunek, na którym uruchomiono limit, w wysokości nie niższej, niż przed udzieleniem kredytu. Każda spłata całości lub części wykorzystanego kredytu powodowała jego odnowienie o kwotę dokonanej spłaty i mógł być on wielokrotnie wykorzystywany i spłacany w terminie 12 miesięcy od dnia pierwszego wykorzystania całości lub części kredytu. W razie niespłacenia całości lub części kredytu wraz z odsetkami i pozostałymi opłatami w terminie, o którym mowa wyżej, kwota niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i pozostałymi opłatami stawała się w następnym dniu po upływie terminu spłaty zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego powód był uprawniony naliczać odsetki. Bank mógł wypowiedzieć umowę m.in. w przypadku niespłacenia kredytu wraz z odsetkami i pozostałymi opłatami w terminie. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi rachunku.

Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanego z dnia 26 czerwca 2003 roku.

Na przestrzeni kolejnych lat obowiązywania umowy zmieniono nr rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, w ramach którego pozwany mógł korzystać z przyznanego mu limitu, na numer o końcówce „(...) (...)”, co powód odnotował poprzez uczynienie stosownej adnotacji na egzemplarzu umowy.

(umowa wraz z wnioskiem o zawarcie umowy k. 36-40v.)

Ostatni raz dodatnie saldo na rachunku pozwanego widniało przed dniem 30 sierpnia 2013 roku. W dniu 14 sierpnia 2013 roku pozwany wpłacił na rachunek kwotę 2.970 zł, czym pokrył dotychczasowe zadłużenie w wysokości 2.962,20 zł i doprowadził do powstania nadwyżki w kwocie 7,80 zł. Od tego czasu pozwany zaprzestał korzystania z limitu, nie dokonywał również żadnych wpłat na rachunek, na skutek czego naliczane przez powoda co miesiąc opłaty za prowadzenie rachunku doprowadziły najpierw do powstania ujemnego salda, a następnie do jego powiększania. Jednocześnie pozwany nie wypowiedział przedmiotowej umowy, co skutkowało dalszym naliczaniem opłat, które na dzień 31 marca 2016 roku wyniosły wraz z naliczonymi odsetkami 560,18 zł.

(zestawienie operacji k. 26-27v.)

Z uwagi na brak wpływu środków na rachunek bankowy, powód pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku, doręczonym w dniu 25 stycznia 2016 roku, wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem terminu wypowiedzenia. W treści wypowiedzenia powód wskazał, że zadłużenie pozwanego wynosi 547,34 zł. Jednocześnie poinformował, że

po upływie terminu wypowiedzenia rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy zostanie przekształcony w rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy bez dopuszczalnego salda debetowego.

(wypowiedzenie umowy k. 34, potwierdzenie odbioru k. 35)

Pismem z dnia 22 lipca 2016 roku powód bezskutecznie wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 577,52 zł (560,18 zł kapitału + 17,34 zł odsetek) wynikającego z umowy, o której mowa wyżej.

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 14 listopada 2016 roku powód określił wysokość zobowiązania dłużnika na łączną kwotę 593,63 zł. W dacie wystawienia wyciągu zadłużenie D. M. z tytułu kapitału wynosiło 560,18 zł, a z tytułu odsetek – 34,45 zł.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 13, wezwanie do zapłaty k. 14, potwierdzenie odbioru k. 15)

Odsetki od zadłużenia przeterminowanego powstałego po dniu 17 listopada 2013 roku, liczone za okres do dnia 31 marca 2016 roku, tj. od kwoty 518,06 zł, należne za dochodzony przez powoda okres od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia 17 listopada 2016 roku, wynoszą 32,79 zł.

(wydruk z kalkulatora odsetkowego k. 82)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Zarzut ten okazał się częściowo zasadny. W niniejszej sprawie znajdował zastosowanie dwuletni termin przedawnienia wynikający z art. 731 k.c., zgodnie z którym, roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Nie budziło wątpliwości, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy rachunku, na co wprost wskazał w uzasadnieniu pozwu, jak również wynika to z samej umowy, która wiąże przyznany pozwanemu kredyt odnawialny z rachunkiem oszczędnościowo-rozliczeniowym. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Jak wynika z treści umowy stron, wykorzystany przez pozwanego w całości albo w części limit podlegał spłacie w przeciągu 12 miesięcy. O czym była mowa wyżej, zadłużenie pozwanego dochodzone przez powoda powstało w dniu 30 sierpnia 2013 roku i rosło na przestrzeni kolejnych miesięcy. Z przedmiotowym powództwem powód wystąpił w dniu 17 listopada 2016 roku, co prowadzi do wniosku, że zadłużenie powstałe w okresie do dnia 17 listopada 2013 roku (jako wymagalne do dnia 17 listopada 2014 roku), uległo przedawnieniu. Jak wynika z przedłożonego do akt zestawienia operacji, zadłużenie to wyrażało się kwotą 42,12 zł i powstało w okresie od dnia 30 sierpnia do dnia 1 listopada 2013 roku. Następne obciążenie rachunku pozwanego nastąpiło w dniu 29 listopada 2013 roku, a więc podlegało spłacie do dnia 29 listopada 2014 roku i w zakresie tego zadłużenia, jak i powstałego w następnych miesiącach, żądanie powoda nie było jeszcze przedawnione. W niniejszej sprawie pozwany nie zrzekł

się zarzutu przedawnienia, bieg przedawnienia nie uległ również przerwaniu, w konsekwencji powództwo w zakresie kwoty 42,12 zł podlegało oddaleniu.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, iż powód wykazał zasadność dochodzonego w sprawie żądania. Powód załączył do akt sprawy umowę zawartą z pozwanym, a także zestawienie operacji obejmujące sporny okres obowiązywania umowy, którego treść jednoznacznie wskazuje, w jaki sposób kształtowało się zadłużenie pozwanego na przestrzeni kolejnych miesięcy tak w zakresie naliczonych przez powoda opłat, jak i odsetek, w jakiej dacie i w jakiej wysokości należności te zostały naliczone, a nadto, jakie było końcowe zadłużenie z tytułu spornej umowy. Godzi się przy tym przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane wydruki, załączone przez powoda, zostały opatrzone informacją o dacie ich wygenerowania, mają charakter kompletny, widnieją na nich dane pozwanego, nr rachunku/karty, nr (...). W ocenie Sądu, w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Wyrażnego zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie podnosił, iż nie korzystał z przyznanego mu limitu, a po złożeniu do akt sprawy przedmiotowego zestawienia, nie kwestionował operacji finansowych wykazanych w jego treści. Podkreślić ponadto należy, że zadłużenie na rachunku pozwanego powstało nie w wyniku korzystania przez niego z limitu, a na skutek niewypowiedzenia umowy przez pozwanego i naliczania opłat za prowadzenie rachunku przez powoda. Opłaty te, co należy uwypuklić, nie były przez pozwanego kwestionowane (po załączeniu przez powoda zestawienia operacji, pozwany, będący z zawodu adwokatem, nie podważał uprawnień powoda do naliczania opłat, ani wysokości tychże), w konsekwencji Sąd, mając na uwadze treść art. 230 k.p.c., uznał, iż przedkładając zestawienie operacji powód udowodnił zadłużenie ujęte w jego treści. W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie może przy tym budzić wątpliwości okoliczność, że po stronie powoda ziściły się przesłanki uprawniające go do wypowiedzenia przedmiotowej umowy bankowej, zaś samo oświadczenie powoda w tym zakresie zostało sporządzone w prawidłowy sposób, a następnie przesłane pozwanemu, na dowód czego powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z potwierdzeniem odbioru przesyłki przez pozwanego.

Pokreślić wreszcie należy, że pozwany nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby poza wpłatami wykazanymi w zestawieniu operacji, dokonał innych wpłat, a tym samym nie wykazał, że spełnił świadczenie w większym zakresie, aniżeli wskazywanym przez powoda. Reasumując, w oparciu o przedłożoną umowę kredytu oraz zestawienie operacji na rachunku, Sąd przyjął, że pozwany nie spłacił zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy w kwocie dochodzonej niniejszym powództwem, co dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 14 listopada 2016 roku. Wprawdzie wyciągi z ksiąg bankowych zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokumenty prywatne podlegają one ocenie przez Sąd.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 550,85 zł (518,06 zł z tytułu nieprzedawnionego zadłużenia + 32,79 zł skapitalizowanych odsetek naliczonych od kwoty 518,06 zł za okres po dniu 31 marca 2016 roku) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 518,06 zł od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art.

481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., uznając, że wobec wygrania sprawy w ponad 92% powód jest uprawniony żądać zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości, na które to koszty złożyła się wyłącznie opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł.